

תמונה גדולה, שמיתאריה מטושטשים וצבועים בצבעי אסור, כסף, כתום וזהב, הגולשים זה לרשותו של זה, מעמעמים את רשמו של הצופה עד שהם מתלהטים ופורצים את הגבולות, כאש מוצתה בגופרית, ללא סייג וללא חוק וללא סדר.

„תראו איזה פסל“, קראה אשתו של פלאי ונרתעה לאחור.
בצד עמד פסל של בשר כסוף, רב מוטות ופרוש אברה, ששני ראשים לו ועין רעה וחדה קבועה באמ- צעם. נוכרתי בבוליים, שהייתי אוספת כל ימי ילדותי. שנים רבות האמנתי לתומי שלנשרים יש שני ראשים, וכי חולשים הם במבטם מראש צורים אל קצווי ארץ. „בואי, הראי לנו את חדר-המיבצעים“, דרש שפילמן והתיו רסיסי רוק על כולנו, כשהגה את הצדני. „שמעתי שהזמנתם מיטת-אפיריון מיוחדת במינה, עם ניסוי מארג ארגמן ווילאות תכולים.“
שפילמן הגמוד והקמוט גתן כדי למעוך את הסיג- ריה בעציץ הדקל הגדול. תוך כדי גחניה, הסב ראשו לעומתי, והאיר אלי חיוך קונדסי.



שחזרנו אל הגג היו פוצי ונלו, שניים מעובדי המשרד, זרוזים ורוזים כשני זרוזים שתיקי- עצמות, מקפצים זה על גבו של זה ומציגים תעלולי לוליניות וטרגילים שובי-לב. ביחד עם בוקי, בעל פני המוקיון, בנו פיראמידה רבת-להטים, וקצרו תשרי אות רמות ונלהבות מכל המשתתפים.
בוקי גם הינחה את טקס בחירת מלכת-היופי של הערב, והציג את חמש המועמדות בכל מעלותיהן ומידותיהן. לצורך המופע, טייח את פניו בלבן והאדים את חוטמו הבולבוס הענק. חמש יעלות-הן בתלקי לבוש זעירים התייצבו בשורה, מצחקקות ומגחכות לעצמן. הרעולה בלטה ביניהן ביופיה ובמידותיה. רק אז הבתנתי, שזרועותיה וכתפיה זרועות אבק כוכבים שחוק זק, ועיניה נוגות וענוגות.

„מילי רמות“, הכריז בוקי המוקיון בקול עמוק של מנחה מקצועי, והרעולה צלחה את הגג בשתיקה, בתלונן קליל ואוורירי, כאילו היתה פרימאורה של בוסיצ'לי. ידיה שלוחות לצדדים, כמי שפורשת גפיים ומתכוונת לעוף ולפרוח אל-על. מסביב עודדו במחאות-כפיים קצובות.
„מילי רמות“, הכריז בוקי בשנית, „שברירית כבובת חרסינה למראית עין, אך יודעת לקלל כמו רס"ר בעל שלושה כוכבים ולשחות כמו איכר אוקראיני.“

„בוקי הוא מוקיון של ממש“, התמוגגה צילה. „יקירתי“, האיר לה יונה פלאי את פניו, „בוקי המוקיון הוא העובד הרציני והחרוץ ביותר בחברת שרון-שמחוני, והוא המקנה לה את יוקרתה בזכותו ובזכות רלי ושני הלוליינים הרזים והעגומים האלה יזב לו שרון ב'אקסדוס' כל ימות השנה, וצובר לעצמו ותק ומוניטין בשתיית אספרסו.“
צילה זקפה בו מבט שוטם, בלי ששריר יזוע בפניה החתומים. שמחוני עמד בירכתיים, אמד בעיניו את מידות המועמדות, ופיהק פיהוק רחב.
„ובעלה מסתובב אז סביב העולם כמו לוויין“, לחשה לי אשתו של פלאי.

עוד בוקי עומד על עומדו ומכריז על סחורתו, והנה השתררה על הגג מהומה קולנית.
מרוט-שיער וקרוע-בגד הטיל עצמו שרון על הספה שבסלון. אחר כרע אפיים ארצה, והיבך את קרטולו של ד"ר פסח שפילמן, תוך שהוא מתייפח ובוכה מרה. דומה שכבר הגיח אל קירבו אגם של אלכהול.

„אשתי בוגדת בי“, הכריז שרון בקול בוכים, „שפילמן, אני אהרוג אותה... אני אתלה אותה... אתם עוד תראו... היא עשתה ממני בן-אדם שבור.“
בכיו של שרון נהפך להתייפחות קולנית, ועיניו חוטמו קלחו מים. לא שרון הגאה והיהיר עמד לפנינו, כי אם סריס חסר-אונים, אווילי ומטופש, החמוש בכלי מגן חלודים ותשושים ומצויד בנוג-עיניים, הרואות הכל במעוות. מי היה מאמין, שנראנו כך בקלנו, כשהוא אבל וחפוי ראש, אוזניו מקוטפות ועיניו חשוכות וברכיו נוקשות זו לזו. הוא, שתמיד בטח כל כך בכוחו ובהופעתו, הוא, שנראה תמיד כתרנגול הקורא מראש גל-הרפש ומכריז בקול כי בעל כבר את כל תרנגולות-החצר. איכה ירד ממרומי מזבלתו הגבר גבה הקומה ונטוי הצוואר ?

„אילו ידעתם כמה יפה היתה ביום שנפגשנו“, נגת שרון ובכה כילד, „כמה יפה היתה בתחפושת של שחרזאדה... בבטן חשופה... כמה רדפתי אחריה עד שנכנעה לי... כמה התחננתי לפנייה עד שהסכימה שנתחתני... שוטה שכמוני... הימרתני על הכל והפסדתני הכל... מה אעשה דוקטור, מה אעשה ?“
„הרשה לי להמליץ על עשרים מלקות כל ערב“, הציע שפילמן בכובד ראש, והוציא את פנקסו.
שרון לקח ממנו את-המירשם, קיפלו כפינקס קטן נתן אותו בכיס מכנסיו.
ואם יחממו לה את ישבנה ברצועת מכנסים, התעודד שרון ומחה את חוטמו והעלה דמעות של ציוס על עיניו, „היא חתרפא לגמרי מהבוגדות... שבר כלי היא עשתה אותי... אבל אני אלמד אותה לקח.“

„למד אותה לבשל“, התערב יונה פלאי, היועץ המשפטי, „תלמד לבשל. אולי תצליח במטבח יותר יאשר במערכת העהוז ובמשרדי הליגה.“



חודש ימים תעו בי מחשבות.
בכל נהגתי בפיוזר נפש גמור. לא עמדתי בהתי- חייבויותי, ובאה עלי מין תוגה הבאה אחרי הוללות. כשבאתי למערכת באחד מימי ראשון בעשר בבוקר, לא ידעתי איך אתרץ לפני העורך את הפיגור בהגשת הרשימה שהתחייבתי לכתוב. להפתעתי מצאתי בבניין רממה מתמיהה. פועל זקן עסק בשיפוח חדר-המדורגות, וכל החדרים היו געולים ומוגפי-תריסים. הדפוס דמה ללביא יגע, שפסק לנהום, נרדם ונדם.
„מי שם ?“, קראתי אל עבר החדר היחידי המואר, אך כל תשובה לא באה. ניגשתי אל הדלת הנעולה

ופתחתיה בחשש. החדר היה ריק מאדם, וכל תוכן מגירותיו שפוך היה על הריצפה במהומת גמורה. נפלה עלי בהלה גדולה. הרמתי את שפופרת הטלפון בשפתיים יבשות, וניסיתי לחייג למשטרה, כדי להודיע על הפריצה במערכת. ברור שהיתה פה פריצה. המרי כוזה היתה דוממת. מה עושים ? לפתע שמעתי צעדים במסדרון. קפאתי על מקומי. אך מיד הכרתי ונגרעתי. יהושע דונקלבלום. הוא ולא אחר. ידעתי את הליכותיו ואת קצב פסיעותיו. כן, יהושע דונקלבלום. תודה לאל. „איפה שמו לי את הנאום מן השנה שעברה ?“, מילמל דונקלבלום בכעס, וצלל לתוך גל הניירות הפזורים, „אני בשום אופן לא מוצא אותי.“

„מה קרה, דונקלבלום, למה המערכת מושבתת ?“ „איפה שמו לי את הנאום ? תמיד כשמנסים לעשות לי סדר באי-הסדר שלי, הופכים לי את הכל... מה את בכלל עושה כאן היום ? היום האחד במאי. כולם בים ובבריכה. בטלני כל ימות השנה מהאחדים היום וזוכים ביום בטלה נוסף.“
„דונקלבלום, יקירי“, חייכתי בהקלה, „ואני חשבתי שלא עמדתי בלוח-הזמנים. איזו מועקה ירדה מלבי. יום חופש בלתי-צפוי נפל לי משמים. בוא ואזמין אותך לכוס קפה.“

„הזמנו סגור, מיידעלע, היום האחד במאי ! לכי לראות בחוץ את הדגלים המתנופפים כמו מטליות מטאדור ! כולם בבריכה ובים... איפה הנאום שלי ?“
התבוננתי בדונקלבלום הישיש החביב. תכופות שאלתי את עצמי אם רלי ואני נוכל להיות זוג מאושר עד דור אחרון, כמו דונקלבלום ואשתו זוג של ממש, עם בנים ובני בנים, עם מסיבות משפחתיות ובית הדומה לאחות, ובטחונות כלכליים מוצקים וחוג מכרים רחב, והודקנות איטית ומכובדת, שאינה מביישת את געורינו ועלומינו.

„או, הנה הנאום“, קרא דונקלבלום בפנים מאיר- לות. ידעתי שאמצא אותו. מה הייתי עושה אילו לא מצאתי אותו. קראי, קראי בו. זה הנאום שישא יו"ר המפלגה במושב-האביב של ועידת הפעילים ומנהלי הסניפים. עוד ידובר בו, בנאום הזה.“
היה זה נאום-המופת הידוע של דונקלבלום. אותו הנאום, העולה כל פעם מן האפר בציצת נוצות חד- שה, והאפר אוצר בתוכו את החום ואת הלהט, שהיו לדברים הללו ביום שנכתבו, לפני שלושים שנה ויותר. יש לו נטייה, לעורך הזקן שלנו, לקשט את דבריו בדימויים גמלצים ולגבב אנאלוגיות מוגזמות וצבעוניות. יחסי ישראל-ערב נתגלגלו אצל ליחסי יעקב ועשיו, ואת סידר הנזיד הפך בדמיונו הפורה לקלחת דמים העולה על גדותיה.

ככל שהרביתי לקרוא, כן הלכה מבוכתי וגדלה. ואחר-כך עומדים להם מדינאינו היהירים על בימת הנאום ומשמיעים ברמה את המלל הצעקני והנבוב הזה, שכותבים למענם ישישים סגיליים למחצה, גם אם חביבים ויודעי ספר כמו דונקלבלום שלנו. לא מוטב שלא להזדקן לעולם. מוטב שלא לסגל לעולם את דפוסי המחשבה של דונקלבלום ודומיו. לו אפשר היה לעצור את גלגלי השעון ולהקפיא את העלומים עד עולם.

„אוי, דונקלבלום, כמעט שכחתי“, מצאתי אמתלה של מה בכך, כדי להטות את הנושא, „הערב אני מוזמנת לפגישה בביתה של דיאן שרון מהמדור למשפחה. לפגישה עם חברות הליגה שלה.“
„אל תלכי לקן הצרעות הזה. עובי את האמונה הזו של השוויון לנפשה. שמעי פעם אחת בקול יועץ נאמו. פגישות כאלה עם השוויוניסטיות השוויניסטיות האלה חסכסכנה את דעתך. שבי בבית. שמעי בקולי.“
התיישבתי ליד מכונת-הכתיבה כדי לכתוב את הסקירה, שהתחייבתי לכתוב על המחזה, „על קלות רעת וצביעות“, בכימוני המזהיר של עומרי ניצן. המלים חמקו לי כלוליינים מהתלים ומאחזי-עיניים, ופיזרו את דעתי. לא הצלחתי אלא לרשום קטעי טיר- טה וצירופים בודדים, שלא עלו לכלל שלמות אחת. שמא התחלתי להכביר מלים, כמו דונקלבלום הישיש שלנו ? שמא צודקת דיאן ?

תלשתי את הנניר מתוך מכונת-הכתיבה, והשלכתי אותו לסל-הניירות. רק את הצירוף „הילולה עם בתולה“ שמרתי בזכרוני, כדי לשבצו ככותרת. תחת זאת, לקחתי גליון נייר לבן, והתחלתי לכתוב סיפור בדוי למחצה, שגיבורו הוא הד"ר שפילמן, המערים על כולם, ומפר מעת לעת את שבועת היפוקרטס ואת הדיבר הששי. את הסיפור הכתרת בכותרת „משחקי פורים“ — שם זמני שרשמתי בראש הדף, עד שאמצא שם מרשים וססגוני יותר. זה כבר נוכחתי לדעת, שהמיבדה הוא האמת הטהורה, הצרופה מכל הסיגים כי הדברים שהדמיון בורא הם ההגיוניים והסדורים ביותר. מנסיגני למדתי, כי יש מסכה ויש מסכה. יש שאדם נותן מסכה על פניו, כדי להסוות את האמת, יש שמסכתו מלמדת עליו יותר משפניו מלמדים עליו. צריך רק לדעת לקרוא את התווים והסימנים. זערב לא אלק לפגישה בביתה של דיאן. אשב לי בבית בנעלי-בית נוחות ובחלוק חם ובמנוחה גמורה, אכתוב לצלילי האפסיונאטה של בטהובן את הסקירה שהתחייבתי לכתוב. אדיר מהיום והלאה את רגלי אביתה של דיאן. פגישות כאלה עלולות לסכסך את יעתי ואני כבר פזורה-נפש ממילא.



ימים שבין פסח ליום העצמאות הם ימים ברוכים ושטופי נהרה מאין כמוהם. השמים גבוהים וכחור- לים ועננים קלים שטים בהם כרגלי-חג נאים וגאים. יונה מין זני של בהירות מלטף את הלב, ורות תנוית זוקפת אותו לקום ולתת סדר ומישטר בכל העניינים זסבוכים, המפורים את הדעת כל ימות-השנה. זה הזמן להוציא את כל המצעים, הכרים והכסותות ולחבוט בהם עד כלות-הנשמה. זה הזמן לאוורר את כל הכנדים הגנוזים ולברור את הטובים מן המיושנים. זה הזמן לצרור את כל הטיטות הבלתי גמורות, לערימה אחת ולהשליכה מן הבית אחת ולתמיד. זה הזמן להאיץ כאנשים כמו רלי וחבריו לעשות כמעשיהם של רא- שונים, ולצאת מעבדות לחרות. עד מתי יוסיף לעבוד את שני „האדונים“ האלה, העשויים קרטון ועיסת- עתונים דביקה ?